

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

IV.évf. 2.szám

1999. FEBRUÁR

Búcsúunk Laurus atyától

1998. december 27-ére virradó éjszaka elhunyt Laurus atya, irgalmasrendi szerzetes, a császárfürdői kápolna templomigazgatója. Temetése január 23-án volt a kápolnában. Utolsó miséjét élete utolsó napján, Szent István vértanú ünnepén mutatta be. A szentmiséldozatot „Istvánért és a többi ministránsért” ajánlotta fel, István és Attila, ketten hű ministránsai közül, így emlékeznek rá:

Laurus atya nagy hatással volt az emberekre. Áradt belőle a szeretet, a szelídség, az Istenhez való ragaszkodás. Élete középpontjában az Oltáriszentség állt. Amikor a nagy doxológiát mondta („Óáltala, Óvele és Óbenne...”), egészen átszellemült. A rendalapító Istenes Szent János lelkülete élt benne.

Laurus atya megtestesítette Krisztus ígését: a legnagyobb legyen a legkisebb köztetek. Hirdette is a szeretetet, de főleg élte, hívei és rendtársai körében. Sokszor adott hálát az Úrnak boldog szerzetesi életéért. Áradt belőle a derű, ahol megjelent, jókedv támadt.

Ministránsait különösen szerette, szentmise után sosem mulasztotta el megköszönni szolgálatukat. Mindig volt ideje számukra, a fiatalok sokszor elkísérték, felhívták telefonon, olykor nála vacsoráztak. Mintha a saját gyerekei lettek volna. Attilát, Istvánt és ki tudja még ki mindenkit ő vezetett el Istenhez. „Mindent jóvá lehet tenni”, vigasztalta Attilát nehéz időszakában, sőt, a szerzetesi hivatásra is alkalmasnak látta. István az ő ösztönzésére iratkozott be, jócskán megkésve, gimnáziumba. „Utána végezd el a teológiát”, szólt a biztatás. Az utolsó mise végén is ezzel a kéréssel fordult a hívekhez: „Imádkozzanak azért, hogy Istvánból egyszer diakónus legyen!”

Igen, Laurus atya, imádkozni fogunk érte. De most előbb másképp imádkozunk: Kérjük a Mennyei Atyát, adja meg Neked hűséges szolgálatod jutalmát.

A ministránsok szavait lejegyezte *Sy. J.*

Gyertyaszentelőre

A szülése utáni negyvenedik napon a Boldogságos Szűz bemutatta Kisdedét a templomban. A Messiásra várakozó öreg Simeon odasietett, hogy karjába vehesse a világ Világosságát. A Lélek megnyitotta látását a Jelre, mely ellentmondásokat támaszt, ahogy ezt Simeon Máriának megjövendölte. Ennek emléke a gyertyaszentelés. Jelen van a Gyermek kicsinysége, sírása, erőtlensége és az öreg Simeon messzire tekintő látása.

A mi dolgunk a belső tartalomra figyelni: megjött a világba a Világosság. Elfogadom-e a jelet, vagy elzárkózom és sötétben maradok. Tudatommal nem csatlakozom a sötétséghez, de tetteim sokszor homályosak, nem úgy ég a gyertya, ahogy kellene. Szeretném a mai ünnepen elfogadni Jézus fényét, mely valódi megváltást hoz számomra.

1999 az Öregek Éve is. Isten adta nekünk az öregség jelét. A rácsodálkozást az öregek nyugalomára, a csendes bölcsesség rejtett nevelő erejére. Legyen bátorságuk szembenézni az úttal, ahová tartunk. Jó lenne megkapni az agg Simeon és Anna asszony szemét és lelkét, így hordozni a gyöngöseséget, sírást és a messzire, az út végére tekintő látást. Fohászkodjunk a görögkatolikus liturgia szavaival:

„Ki születésed által megszentelted a Szűz méhét, és megáldottad Simeon karjait, és már mostantól üdvösségünk eszközlésében fáradozol, Krisztus Istenünk, békéltesd meg az igazhitű uralkodókat és népedet, melyet megkereszteltél, egyetlen Ember-szerető.”

Keglevich Lászlóné

Adatok és gondolatok az évvégi lelkipásztori beszámolóból

Minden plébánia működésének fókuszában a szentmiséldozat rendszeres bemutatása áll. Bár József atya visszavonulásával Újlakon is csökkent a miseszám, a tavaly nálunk bemutatott 1.183 szentmise még mindig bőven meghaladja a napi hármastól átlagot. Ezeket a miséket - ill. szükség esetén otthon - 44.000-szer járultunk szentáldozáshoz.

Anyakönyvileg 48, ténylegesen Új-

lakon 41 új keresztyényt avattunk a keresztség szentsége által - a tendencia szakadatlanul csökken. Sajnos, ugyanezt mondhatjuk el a 23 elsőáldozó kapcsán is: ám míg a kereszteleknél a hagyománynak megfelelően a fiúké a többség (demográfiai tény), addig az elsőáldozók háromnegyede lány! Bér-málás tavaly nem volt templomunkban. A nálunk jelentkezett 38 jegyespár közül 16 esküdött Újlakon, 19 a

Margitszigeten - mindez átlagosnak mondható a korábbi évek hullámzó számaihoz képest. Plébániánk anyakönyvébe tavaly 112 halott eltemetését jegyezték be - sajnos, csak mintegy 30 százalékuk távozott a szentségekkel megerősítve.

Plébániánk működésének anyagi alapjait a hívek adományai biztosítják. Túl az egyházi adón, perselypénzen és egyéb befizetéseken, egyre többen

(folytatás a 3. oldalon)

Hamvazás

Közismert, hogy a nagyböjti idő hamvazószerdával kezdődik, ezen a napon van a hamvazás szertartása, amikor a pap a hívő homlokát hamuval megjelöli egy megtérésre felhívó liturgikus szöveg elimádkozása közben. A hamu igen régi szimbólum, többször a föld porával együtt. Ábrahám azt mondja Istennek: „... hadd szóljak Uramhoz, noha por és hamu vagyok ...”, azaz Istenhez képest semmi és senki (Ter 18,27). A Föld porát, a fa égetése után visszamaradó hamut az emberek mindig a semmi, a pusztulás utáni állapot szinonimájának tartották. Két alkalom volt különösen alkalmas a használatra: a gyász és a bűnbánat. Számos példát találhatunk a Bibliában a hamu ilyen használatára.

Kedves Testvér!

A böjti idő célja a lelki felkészülés Krisztus nagy titkainak ünneplésére: szenvedésére, halálára és feltámadására. Már a 3. században ismert volt a negyven napos böjt a felkészülésre. A hamu a bűnbánat jele, annak a gyásznak a jele, amelynek oka bűnös voltunk. A hamvazás ennek kifejezésére, a megtérésre való felhívás életünk legfontosabb pillanatára, a halálra emlékeztet („Emlékezzél meg arról, hogy por vagy és porrá leszel!”) vagy a szent három napra való felkészülésre hív („Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban!”). Készüljünk együtt az ünnepre!

A liturgikus munkacsoport megbízásából:

Balthazar Zsolt

„Jézus, add, hogy Hozzád térjek”

Nagyböjt kezdetén újult erővel lobban fel sokunkban a vágy: Jézus, add, hogy Hozzád térjek!

Ebben a fohászban benne van gyengeségünk elismerése, hiszen nélküled semmit sem tehetünk. Köszönöm, hogy szeretetteddel Te magad sietsz felénk, és akarod megtérésünket.

Uram, segíts a saját keresztünket elfogadni és krisztusi módon vinni. Add, hogy észrevegyük keresztviselő testvéreinket és mindig legyen vigasztaló szavunk feléjük. Segíts minket minden nap, hogy arcod vonásait felismerjük embertársainkban.

Karácsonykor békességet ígértél a jóakarátú embereknek. Jószándékunk megvan, kegyelmedet kérjük: alakíts minket olyanná, amilyenné szeretnéd, hogy legyünk. Kitarató imánkat ígérjük, s áldozatvállalásainkat. Így indulunk Feléd a húsvéti találkozásra, kérünk - mint egykor Tamás -, hogy mi is felismerjük és leborulva előtted mondjuk: „Én Uram, én Istenem!” **A. Z. E.**

Hermann János, Újlaki arcok

zenetanár, iparművész

CREATORI CREATURA (a Teremtőnek a teremtmény). E felirat díszleg templomunk bejáratának holtívébe vésvé 1705 óta, tán mint az első „Újlaki hang”. Amíg nem tudtam olvasni, nem zavart. Amikor még rövidnadrágos koromban megtudtam, hogy ezek latin szavak, úgy képzeltem, latinok voltak a templomépítők. Később azt is megtudtam, hogy a már a törökök kiverése után adómentességgel idecsalogatott újlaki őslakók: német nyelvterületről bevándorolt passauiak, württembergiek, thüringiaiak, osztrákok, franciák, spanyolok vallásos népesség, szorgalmas fajta, meg sokminden voltak, csak magyarok nem. Viszont megvolt bennük a hajlandóság és képesség, hogy ezt a kihalt vidéket feltámasszák és új életet hozzanak bele. - Más is volt, amit később sem értettem, sőt ma sem igazán: hogyan lehetséges, hogy hetente hallhatjuk Megváltónk tamítását, az evangéliumot, melynek örökérvényű igazát lelke mélyén egy hívő keresztyén sem képes vitatni, pláne tagadni - mégsem vagyunk mai napig sem szentek. Mi az ördög, ki az ördög teheti, vagy teszi be a patáját lelkünk, gondolkozásunk, ösztönéletünk nyílászáróiba úgy, hogy a nagy húzatban a lélek melege aggasztóan megfogyatkozhat?! Talán éppen az.

„Isten malmai lassan, de biztosan örölnék.” Gyermekkoromban gyakran hallottam ezt, félelemkeltő szöveggörnyezetben. Azóta rá kellett jönnöm, Isten szeretetből teremtett, s mint jó Atya, azért, hogy békességben élhessünk (többesszám!). Feleségemmel, Iliével Gyümölcsoltó Boldogasszony napján adott össze Virányi Ottó atya. Így aztán drága Laci fiam december 24-én, a Kisdéd születése napján meg is érkezett. Amikor sikerült eljutnom a betlehemi Születés Templomába, első pillanatban meglepett, hogy milyen alacsony a bejárata. Szívmelengető érzés volt megérteni a kaput szűkre szabó építők üzenetét: Hajtsd meg fejed és derekad, s ne feledd, a Megváltó hajlékában vagy! Ezen a bejárati kapun egyenes derékkal csak egy óvodás képes belépni. - Jó lenne, ha az Isten és felebarátaink iránti szeretet érzése nemcsak az adventi készülődés időszakában öntene el minket. Gyakrabban kéne gondolmunk a krisztusi élet értelmére, végállomására. És itt nem a kereszthalálra, nem a sirbatételre, hanem a feltámadásra gondolok. A lourdes-i stációk nem a sirbatétellel, hanem a feltámadással érnek véget. Gondolom, hívő emberek számára ez az igazi végállomás, az igazi cél. Ennek csupán előzménye küldetésünk vállalása.

Magamról csak annyit, 1941-ben születtem. Azóta, mint nagyszüleim és szüleim, gyerekeimmel, Lacival és Katával, az ő férjével és gyerekeivel én is itt élek. Rita unokám most két éves. Ebben a templomban esküdtek már szüleim is, itt keresztelték bátyámat, engem és gyerekeimet is. 1965 óta tanítok zongorát, 10 éve dolgozom a Sapszon Ferenc vezette, katolikus értékekre építő Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolában Kispesten. Nagyapám helyét az újlaki képviselőtestületben 1974-ben bekövetkezett halála után vettem át. Mint miniatűrfaragó iparművész (gyümölcsmag, csont) 1987 óta vagyok a Művészeti Alap, évek óta az Alkotó Muzikusok Társaságának tagja. Mivel templomunk zenei életét Tóth Miklós Zsolt kántorunk gyönyörű hang tulajdonosaként Isten áldotta tehetséggel látja el, más szolgálatok ellátása maradt nekem. Ha leesik a hó, eltakarítom a templom körül, és testedzsként odatalicskáztam a templomkert kerítésének építéséhez szükséges köveket. Istennek hála, sikerült. CREATORI CREATURA.

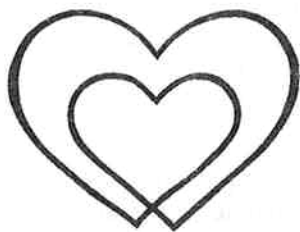
Családi események

December 10-én megszületett Bükki Balázs és Vető Eszter második gyermeke, Mónika. január 19-én pedig Keglevich Tibor és Tasi Mónika ötödik gyermeke, Janka.

† Halottaink:

Laurus atya (80), Kovács Istvánné (71), Szunyugh Lajos Antal (78), Mandzsú Istvánné (83), Nyéky Józsefné (89), Kroff Györgyné (82), Placsintár András (70), Sifkovics Nándorné (90), Orosz Jánosné (70), Patai Jolán (83), Horváth Gábor (61), Horváth Istvánné, Laczay Tiborné, dr. Röser Ottó Mihály (66).

„Szeresd Uradat, Istenedet szíved, lelked mélyéből, minden erőddel!” (MTörv. 6.5)

(folytatás az 1. oldalról)

adakoznak két alapítványunk, az Újlak Karitasz és a Sárlos Boldogasszony céljaira is. A külső támogatások közül kiemelkedik a II. kerületi önkormányzat kétmillió forintja, melyet a templom mögötti kert felújítására kaptunk.

Újlakon jelenleg három pap szolgál, de a legtöbb környező plébánián csak egy-egy. Ez jelzi, milyen fontos a világiak szerepe bizonyos feladatok elvégzésében. Plébániánkon Isten kegyelméből akadnak közreműködni kész hívek, akik tevékenységét - pl. áldozatóként - a többiek szeretettel fogadják. Mégis, jó lenne, ha előbb-utóbb diakónust is szentelhetnénk Újlakon.

Szaszovszky József

Új református lelkész Óbudán - Somogyi László

(Interjúnk első része a januári számban olvasható.)

- Az idősek, magányosok fölkarolása, látogatása, a kórházmisszió is elsődleges terveink között szerepel. Nagyon nagy az egyházközségünk területe (az esztergomi vasúttól egészen az ORFI-ig), s a kb. 8-10.000 református gyökerű ember nagyobb részével sajnos még nincs kapcsolatunk.

- Fontosnak tartom a templom és a paróikia fölújítását, csinosítását, melyek megszépülten az Isten szeretetének, hatalmának jelei lehetnek e lakótelepi világban.

- Mik a magyarországi református egyház fő gondjai, illetve értékei?

- A református egyház bizonyos értelemben kiszakadt a magyar valóságból. Megvan a magunk „kánaáni nyelve”, vagyis az az egyházas belső élet, ám akik nincsenek ebben benne, azok nem is tudnak mit kezdeni vele. A misszióknak a mai kor nyelvén kell megszólítani a kívülállókat. Modernizálni, fiatalítani kéne, persze úgy, hogy közben ne adjuk föl értékeinket.

- Ugyanakkor érték, erősség a Szentírás-hoz való kötődésünk. Azt tapasztaljuk, hogy ahol tisztán megszólal a Szentírás, ahol azt a teljes szöveg összefüggésében a lehető leghűségesebben értelmezzük, ott az emberek tényleg megtérnek.

- Mi az, amit a katolikusok tanulhatnak a reformátusoktól, illetve fordítva?

- Mi kicsit túlzottnak érezzük azt a nyi-

tottságot, amit a katolikusok mintha képviselnének a pogány vallások felé. Az értékek elismerésén túl a másságokat nem szabad elmosni. Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Jézus nem azt mondja, hogy: „én is”. Ezt nekünk nem szabad elfeledni, nem lehet kihagyni a Bibliából. Ezt a Jézusra való koncentrációt nagyon fontosnak tartjuk.

- A katolikus nevelésben az érzelmi oldal nagyobb hangsúlyt kap, mint nálunk, s ezt jó lenne eltanulnunk. Hasonló a helyzet a gyakorlati szeretet megélésével is. Nálunk talán többen elvannak azzal, hogy olvassák a Bibliát és imádkoznak, s közben a hála- cselekedetéről elfeledkeznek.

- Végezetül mondana néhány szót az ökumenizmussal kapcsolatos terveiről?

- Már fölvtük a kapcsolatot a Péter-Pál plébániával, a Szőlő utcai templomigazgatósággal, a közeli evangélikus templom lelkészével, szeretnénk lépni a baptisták és a metodisták felé is. Képviseletünk kell a világ felé, hogy mi mindannyian Jézus Krisztusban hívő emberek vagyunk. Az ökumenikus alkalmak biznyságtételek arról, hogy valóban szeretjük egymást. Ugyanakkor nem véletlen, hogy nem egyesültünk a mai napig sem. Nem dönthetünk le elvtelenül minden kerítést, nem helyes, ha letagadjuk létező különbségeinket.

- Köszönöm szépen. Remélem, még találkozunk!

Lóke János

Beszámoló az Újlak Karitasz Alapítvány 1998. évi munkájáról

Az Alapítvány munkatársai idén kerekén 400 órát fordítottak a gondozottak: válsághelyzetben levők és hajléktalanok támogatására.

1998-ban szolgáltatásunk heti egyszeri meleg étel osztásával bővült, amiről plébániánk egyik kedves családja gondoskodott. Így hetente 30-40 hajléktalannak tudtunk biztosítani a tea és zsíros kenyér mellett főtt ételt is.

Négy esetben ajánlottak fel hagyatékok, melyet rászorult családokhoz szállítottunk, a kisebb ingóságokat részben szétszétlőtük.

A rendszeres ruhaadomány sok nehézsorsú embertársunk kizárólagos ruházódási forrása. A több tonna ruha folyamatosan talál gazdára, a fölösleget a Létminimum Alatt Élők Egyesületéhez szállítottuk. A hirtelen beköszöntött hi-

degben különösen a téli ruhanemű volt kelendő.

Pénzügyi forrásainkat a plébánia hívei biztosították az alábbiak szerint: pénzádomány 590.000 forint + 1% megajánlás 650.000 forint = összesen 1.240.000 forint.

Ebből egyelőre 1.130.000 forintot költöttünk el, elsősorban segélyezésre (tanítási, temetési, gyógyszer-, közműdíj-fizetési stb. segély), valamint húsvéti és karácsonyi ételmiszer-ajándékokra. A plébániát 95.000, a plébániai napközit további 90.000 forinttal támogattuk. Az árvízkarosultaknak felajánlott 170.000 forintot a Kárpátaljai Ferences Misszióhoz juttattuk el.

Isten áldását kérjük adományozóinkra, akik segítségével többszáz rászoruló ember gondjain sikerül enyhítenünk.

Udvardy László

Meglátták szemünk az Üdvözítőt?

Adventben, a karácsonyi várakozás időszakában egyházközségünk tagjai készültek, vártuk az Urat. Böven volt lehetőség, hogy mindenki valamilyen módon bekapcsolódhasson ebbe a várakozásba.

A rórate szentmisék sok hívőt vonzottak téliesen hideg templomunkba. A lelkesedés mindvégig töretlen maradt, sokszor ketten-hárman áldoztatták a híveket.

A kedd és péntek reggeli zsolozsmára a vártnál többen jöttek, kevésnek bizonyultak az előre elkészített imafüzetek (tavaly elég volt ennyi). A fiatalok bekapcsolódása különösen öröndetes.

Sajnos, a triduum és az ifjúsági lelkinap nem volt ilyen „sikeres”. Mindannyian elgondolkozhatunk, hogy egy kis áldozatvállalással nem tudtunk volna-e mégis részt venni rajtuk?

A közös gyertyagyújtásokra is igen kevesen érkeztek pontosan. Pedig csak negyedórával kellett volna misekezdés előtt jönni. Aki eljött, tapasztalhatta, hogy mind a négy alkalommal egy-egy ifjúsági csoport értékes és (kis gyerekeknek is) élvezetes lelki táplálékot nyújtott.

A férfiaknak szóló imaóra új kezdeményezés volt. Akik elmentek, erőt meríthettek belőle - de nem sokan mentek el.

Még állnak a templomban a karácsonyfák. Még szívünkben az ünnepelelelsége, szeretete, melyből sokáig meríthetjük az erőt hét-köznapiainkra. December 22-én templomunk fiataljai eljátszották a „Manócskák karácsonya” c. előadást, a kicsinyek utána ajándécsomagot is kaptak. Ahogy három lelkes kis unokámmal indultunk haza a templomból, a második osztályos Balázs nagy izgalommal mondta: „Nagyi, még ajándék sem kellett volna, mert sokkal, sokkal többet ért a színdarab! Igazi karácsonyi volt, jegyezte meg a harmadikos Norbi. Az óvadás Eszter pedig otthon nekilátott az előadás lerajzolásának, hogy megmaradjon emlékébe. Én csak köszönetet szeretnék mondani azoknak, akik létrehozták a kismanók karácsonyát.

egy újlaki nagymama

A Mákvirágok a Margit kórház betegeit látogatták meg, hogy egy kis vidámságot csempésszenek napjaikba, beszélgessenek velük, meghallgassák őket.

Idén negyedszer indult a Hangyák közössége betlehemező körútra Újlak környékén lakó idősekhez. A gyerekek nagy lelkesedéssel mentek (csaknem mindenki részt vett) - az idősek pedig nagyon várták őket. Aznap tudták meg telefonon, hogy jön hozzájuk egy csapat fiatal. Örömlük megható reakciókat szült: nem maradtak el a könynyek, kedves szavak. Volt ahol karácsonyi zene szólalt meg, amikor beléptek a betlehemezők. A Hangyákat is megérintette az, ahogyan fogadták őket az idősek. Jézus Krisztus születése szeretettel fűzi egybe a generációkat, ahogyan Jeremiás próféta írja: „Akkor majd ifjak és öregek együtt örülnek.” (Jer 31,13)

Vajesz

A többi csoportból néhányan a templom karácsonyi díszítésében, a karácsonyfák és a betlehem állításában vettek részt.

Adjunk hálát az Úrnak a várakozás kegyelmi időszakáért! Az agg Simeon a Szentlélek megvilágosítása által felismerte a gyermek Jézusban azt, akire oly régen várt, a világ üdvözítőjét. Reméljük, hogy az újlakiak készüléte is olyan volt, hogy Karácsonykor mi is mondhatuk: meglátták szemem az Üdvözítőt.

H. B. E.

ÚJLAKI HANGOK

Megjelenik havonta.

Szerkesztik: Bóné Gergely, Havasiné Zentai Edit, Dr. Keglevich Lászlóné, Szaszovszky József, Vajnai Krisztina
Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)
Felelős kiadó: Mester János plébános

Februári események

2. K. Gyertyaszentelő Boldogasszony
3. Sz. Szent Balázs (a szentmisék végén balázsáldás)
11. Cs. 19³⁰ Képviseletesületi gyűlés
14. V. Szent Cirill és Metód, Európa társvédő-szentjei
17. Sz. Hamvazószerda (a szentmisék végén hamvazás)
- Nagyböjt pénteki napjain 17³⁰-as kezdettel közösen imádkozzuk a kereszttut.**
24. Sz. Szent Mátyás apostol

Gitáros misék a hónapban: 7. 9⁰⁰ és 21. 18⁰⁰

Hírek, hirdetések

* ÚJLAKI FARSANG. Előző számunkban még a szervezés megkezdéséről sem számolhattunk be, most viszont már csak jelen időben adhatjuk hírül, hogy január 30-án délután 4 órától kerül megrendezésre az újlaki hívek közös farsangi összejövetele a hittantermekben. Kísérje a szervezők szándékát Isten áldása, segítse ez a rendezvény is az újlaki keresztények összekovácsolódását.

* A HÉT LÁNG Szövetség állandó programjai: Minden szerdán (a hónap első szerdáját kivéve) este 7-től 8-ig esti dicséret az Imaórák Liturgiájából a kápolnában.

Minden hónap első szerdáján este 7-től 9-ig ZIKKARON címmel imaösszejövetel a Szent István hittanteremben. Ilyenkor elsősorban betegeinket visszük az Úr elé.

Mindkét program nyitott minden érdeklődő számára.

* ADÓFIZETŐ testvéreinket emlékeztetjük rá, hogy kötelezően fizetendő adójuk 1-1%-ának rendeltetéséről maguk határozhatnak. Az ún. „második” 1% felajánlható a katolikus egyház számára (adószáma: 0011), az alapítványi 1% pedig az Újlak Karitasz Alapítvány javára (adószáma: 18018844-1-41). Néhány további, minket közelebről érintő egyházi alapítvány adószáma megkapható a sekrestyében vagy az irodában.

LAPUNK INGYENES, HOGY MINDENKIHEZ ELJUTHASSON. A NYOMDAKÖLTSÉG: 15 FT. KÉRJÜK OLVASÓINKAT, HOGY LEHETŐSÉGEIKHEZ MÉRTEEN TÁMOGAS-SANAK BENNÜNKET (ÚJSÁGPERSELYEN KERESZTÜL)! KÖSZÖNJÜK!

Köszönjük az eddigi cikkeiket, észrevételeiket, és továbbra is kérjük, hogy azokat gépelve vagy olvasható kézírással vagy floppy-n (a floppy visszajuttatjuk) a plébánia oldalbejáratán lévő postaládánkba dobják! Várjuk!!! - cikk - hirdetés - észrevétel - javaslat - kérdés - kritika - stb. - A márciusi szám lapzártája: február 20.